

hun absolut vilde finde paa Undskyldninger for alt det hos ham, som frastødte Folk. Men det var altsaa Gudskelov kun blind Alarm. Naar hun nu blev gift og fik et virkeligt Maal for sit Liv, vilde ogsaa nok hendes gamle Sundhed vende tilbage. Kærlighedens Lykke var jo dog den bedste Medicin. Det kendte hun fra sig selv. — —

## X

Jytte sad fuldt paaklædt foran Spejlet oppe i sit Kammer. Hun var en af de Brunetter, hvem alting klæder, og som derfor let bliver ligegyldige for deres Udseende. Uden mange Overvejelser havde hun af sit Klædeskab taget en broncefarvet Silkekjole med Underærmer af hvide Kniplinger. I Brystet havde hun fæstet en Naal med en Safir. Iøvrigt bar hun hverken Ringe eller andre Smykker.

Hun sad tilbagelænet med Hænderne i Skødet og saa ind mod sit eget Billede i Spejlet. Sad der tankefuldt hensunken med et mørkt, grublende Udtryk, som kun hun selv kendte.

Hun kunde ikke komme sig af sin Fortrydelse og Skam over den Scene, hun havde opført nede hos Moderen. Det var den gamle Angst, som igen havde besat hende, — Frygten for, at den Kærlighed, hun følte for Dihmer, var Fantasteri og Selvbedrag som saa sørgeligt meget andet i denne de skønne Indbildnings Verden! Det „Ja“, som Moderen fralokkede hende, havde hun sagt med en Fornemmelse omtrent som den, hvormed man i Drømme kaster sig ud fra et svimlende højt Taarn.

Om Torben Dihmer blot kunde se helt igennem hende og ikke troede hende en Smule anderledes, end hun virkelig var! Men det var det ulykkelige, at Folk altid gjorde sig saa forkerte Forestillinger om hende, altid talte om den „kloge“ Jytte Abildgaard, den „overlegne“ Jytte Abildgaard. Og saa var hun dog saa hjælpeløst angst som en lille Pige i en Troldekov, saa snart det galdt en Afgørelse.

Bestandig havde man fortalt hende, at hun lignede sin Mor, og det ikke alene af Ydre. Det havde ogsaa Dihmer engang sagt.